

Børne Blad

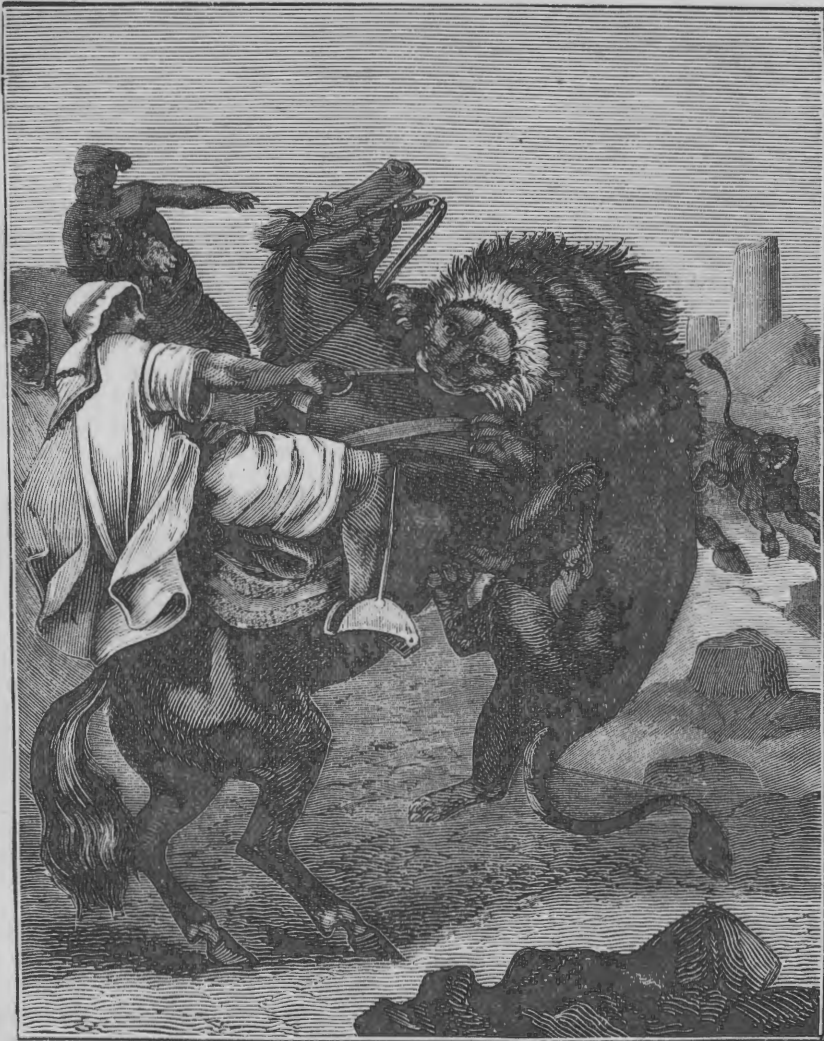

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 11.

15de marts 1891.

17de aarg.

Et rov af Isevinger.

Børneblad

udkommer hver Søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forklud. I passer til en adresse paa over 5 ekspr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bog). Om stedernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der taleføres.

59 a.

Hvad begyndte Jesus, efterat han var bleven døbt og fristet? Havde han slet intet bestilt før denne tid? Hvad kan vi sikkert antage, at han maa have gjort? Vi kan sikkert antage, at han har maattet arbejde som tømmermand sammen med Josef, sin far. Havde han sør gaaet omkring og prædikit og gjort Mirakler? Hvad var det altsaa for en gerning, han nu begyndte? Hvor længe levede og virkede Jesus, efterat han begyndte denne sin gerning? Hvorhen gik han op paa de tre store høstider? (Se stykke 27.) Naar Jesus helbredede de syge eller opvakte de døde, brugte han da jordiske lægemidler, eller hvorledes gjorde han det? Hvad kalder vi saadanne gerninger, som Gud gjør uden midler, blot ved sit almagtsord? Hvem alene kan gjøre saadanne gerninger? Da Jesus har gjort mange saadanne undergerninger eller mirakler, hvad maa da han visseelig være? Hvilke ord bruger han om sig selv, som ogsaa viser, at han maa være, ikke blot menneske, men tillige sand Gud?

Hvad kalder frelseren sig i disse ord? Hvortil er han veien? Hvorfor kalder han sig „sandheden“? Svar: Først fordi al sandhed er i ham og udgaar fra ham og dernæst, fordi han som den rette profet lærer os al sandhed til salighed. Hvorfor kalder han sig „Livet“? Fordi han er den, som giver alle levende stabninger deres liv, og fordi vi alene ved ham kan komme i forening med den levende Gud. Til hvem kan vi altsaa ikke komme uden gennem ham? Hvem indbyder denne hjære Jesus at komme til sig? Og hvad lover han dem? Hvoormange af disse lidende og besværede faar lov til at komme til Jesus? Og hvoormange kan være aldeles sikre paa at faa hjælp hos ham? Hvem foruden Jesus (Gud) kan give os et saadant løfte eller tale saadanne ord? Hvad var følgen af denne herlige prædiken? Hvilket sted valgte han engang, hvorfra han talte til folket? Hvad har man kaldt den prædiken, som han der holdt? I hvilke kapitler hos Ev. Mathæus finder vi denne herlige prædiken optegnet? Hvad var Jesus ikke kommen for at afstafte? Hvilken løb mener han her? Hvad er det at fuldkomme loven? Svar: At fuldkomme loven er at være saaledes og gjøre saaledes, som loven fordrer. For hvem var han kommen at fuldkomme loven? Hvad er det, som Jesus her udlægger og forklarer? Hvilke bud i loven forklares her? For hvem er det nødvendigt at

forklare en ting? Da nu Jesus maatte forklare loven for folket, hvad har dette da ikke forstaaet ret? Siger Gud os i loven alene, hvad vi skal gjøre, eller siger han os ogsaa, hvorledes vi skal være? Vis dette af herrens forklaring til det 6te bud!

Fars og mors elskede gut paa gale veie.

(Slutning.)

Da aaren og sommeren gik. Min mor var utrættelig i sin omhed, men jeg saa, hvorledes hun led ved mit forhold. Den ene rynte efter den anden lagde sig paa hendes høie pande. Hendes øine var ofte røde af graad, og en skarp hoste tydede paa, at hendes lunger var angrebne. Naar jeg tænker tilbage paa denne sommer, er det, som mit hjerte vil briste. O hvilken elendighed synden fører med sig. Jeg, som kunde have været mine forældres glæde og støtte, bragte dem ved min ulvhed sorg og vanære.

I slutningen af sommeren blev det bestemt, at jeg skulde sendes til Amerika. Det var den sidste udvei for mig. Den forhaabningsfulde eneste søn af kristelige, velstaaende forældre havde forspildt sin fremtid i fædrelandet, og maatte, snart sagt, som en flygtning forlade det.

Afskeden fra min mor var hjerterivende. Vi sølte begge, at det var en afsked for livet. „Min stakkels gut“, hvistede hun, „vend dig for alvor til Gud, saa vil vi engang mødes hos ham.“

Jeg reiste. Det vilde blive for vidtløftigt her at omtale alle de besværligheder, jeg maatte udstaa paa denne reise, eller alle de farer, som mødte mig i en fremmed verdensdel, hvor ingen kjendte mig, og ingen sølte medlidenskab med min nød. Havde jeg før ikke vidst, hvad det vilde sige at gaa sulten til sengs, saa fik jeg lære det nu; thi de penge, jeg havde med, var snart opbrugte.

Nøden drev mig til at søge arbejde, og jeg var glad ved at faa endog det laveste og simpleste arbejde, som kunde bydes mig.

Til sidst lod jeg mig hærde som soldat i et af de regimenter, som blev dannede i anledning af den store borgerkrig mellem nord- og sydkaterne. Der førte jeg et meget omvækslende liv og deltog i mangen blodig kamp. Til sidst blev jeg i en fegning stude

ii foden og maatte i længere tid ligge paa et feltklæret. Da jeg blev frist, blev jeg befordret til underofficer og fik en rosende amtale for tapperhed og mod i kampen.

Efter krigens slutning sendtes jeg med mit regiment paa grænsebevogtning for at holde de urolige indianerstammer i ave. Her langt inde i landet og stilt fra næsten al menneskelig dannelse begyndte jeg at føle en uimodstaaelig længsel efter mit fødreland og de kjære, jeg der havde forladt. Denne længsel blev stadig sterkere, og da min tjenestetid var tilende, skyndte jeg mig at gjøre mig istand til den lange reise.

Snart buggedes jeg paa Atlanterhavets bølger, og efter at være kommen til Liverpool reiste jeg videre til Sverige.

Her stod jeg sent en aften udenfor døren til mine forældres gamle gaard, mit kjære barndomshjem. Mit hjerte slog saa voldsomt, at jeg maatte stanse nogle øieblikke for at puste, før jeg bankede paa.

„Kom ind!“ hørtes en stemme at sige som svar paa min banken.

Jeg aabnede døren for i næste øieblik at kaste mig i min elskede mors arme. Men jeg stod som forstenet. Blot ukjendte ansigter omkring mig!

„Vor ikke hr. N. her?“ spurgte jeg med skjælbende stemme.

„Baade han og hans kone er døde for over et aar siden og hviler nu ved hinandens side henne paa kirkegaarden“, svarede den unge husmoder.

Jeg sølte, hvorledes blodet strømmede fra mine kinder; jeg maatte gribe en nærstaaende stol for ikke at falde om.

„Gvad seiler Dem?“ sagde den venlige kone i en deltagende tone. „Er De ikke frist?“

„Nei, jeg er ikke frist“, gjentog jeg og vakkede hen mod døren. „Farvel!“

Og dermed ilede jeg hen til kirkegaarden, hvor jeg let fandt det sted, hvor mine forældre hvilede.

„O, hvor fattig er jeg ikke!“ sukede jeg og sank ned paa græsbakken. En strøm brændende taarer lettede tilsidst mit sorgbetyngede hjerte. Intet menneskeligt øie saa den kamp, jeg der udkjæmpede, intet jordisk øre hørte de raab fra dybet, som her opsteg fra mit stakkels sønderknuste hjerte; men Herrens øie saa, og hans øre hørte det alt, og han vendte sig i barmhjertighed til mig. Ved at spørge nærmere efter fik jeg vide,

at min søster var gift og bosat i en egu, som laa langt borte fra den, hvori jeg nu befandt mig. Efter nogen tvil besluttede jeg at opsoøge hende. Jeg gjorde det, og hun modtog mig med kjærlighed, saaledes som jeg havde ventet. Hendes mand var gaardbruger, og i deres hjem fandt jeg et fristed for fremtiden og hjælp til med det arbejde, jeg kunde.

Smidlertid har altid siden mit liv faaet et præg af vemod — at, et forseilet liv. Og skjønt jeg nu er sikker paa, at Gud for Jesu skyld har forladt mig alle mine synder, sidder dog arrene endnu tilbage. Hvor langt anderledes kunde ikke alt have været, hvis jeg itide havde lyttet til Herrens stemme og vendt mig fra syndens vei til ham.

Men jeg merker, at min beretning bliver for lang. Det er derfor paa tide at slutte; jeg gjør det med det inderlige ønske, at „Børneblad“s læsere maa have nogen nytte af, hvad jeg har fortalt. I er alle ukjendte for mig, men jeg beder hver enkelt af eder: Flyr synden som en orm; thi kommer den eder for nær, stikker den eder.“

Et rov af løve-unger. *)

Den modtagelse, som jeg fik hos scheit Abu Hassan, var meget gjeffri. Hans bror Zbrahim kom i samtalens løb til at fortælle om, hvorledes en løve havde dræbt en ædel heft for ham; straks udbryder Abu Hassan:

„Men da har vi jo den prægtigste anledning, bror, til samtidig baade at tage hevn over løven og vise vor gjeft en løvejagt, som han saa ofte har længtes efter.“

Dette forslag vandt almindeligt bifald. Zbrahim, hans ven Abdallah og to beduiner erklærede, at de var rede til at drage afsted allerede den følgende morgen, og jeg for min del forsikrede, at jeg prisfede mig lykkelig, over i saa fornemt selskab at kunne være tilstede ved en jagt paa dette kongelige dyr.

„Ja, det er sikkert, at det er et kongeligt dyr“, bemærkede en af beduinerne „og du skal se, fremmede, hvor modig den forsværer sig.“

*) Efter Max Rouvier: Jagden in fünf Weltteilen.

Fra barnets leg.

Øymarksomme tifførere.

Endnu før dagens frembrud var vort lille jagtskud forsamlet. To kameler, belæssede med levnetsmidler og vand, drog foran, førte af to neger-slaver. Abu Hassan red paa den skønneste skimmel i sin stal, et ædelt dyr af tyrkisk race; han var iført en let, men kostbar, broderet klædning; og en hvid turban bedækkede hans nakke hoved. Hans arme og ben var efter landets sit nøgne, og han havde ikke andet paa end et længere let spyd, som han holdt mellem hænderne, som om det skulde være et legetøj. Ved hans side red Ibrahim paa en hest, som var af de skønneste i hele Berberiet. Hans hoved var bedækket af en frøgilt hue, hvis brogede spids slagrede i luften, og forøvrigt var han iført en simpel jagtdragt. I sit belte havde han flere pistoler, som han roste sig af at kunne bruge med ikke ringe færdighed. Abdullah, ørkenens vilde søn, havde kastet en simpel kappe om sig og red en sprig nubisk hest, som han havde møje med at holde i langsom gang, da vi nærmede os ørkenen. De to andre beduiner var ligeledes iførte hvide slagrende dragter og var væbnede med langt-rættende rifler. De red paa arabiske heste af den ædleste race.

Jeg vil ikke nærmere omtale vor lange ridetur, indtil vi naaede en oase, hvor vi tog en stunds hvile og nød gæstfrihed hos en gammel ærværdig beduinerhøvding, hvis lange sølvhvide haar faldt i store lange lotter ned over hans belte. Da han saa scheiken nærme sig, overgav han sin pipe til en slavinde, reiste sig fra sit sæde og sagde: „Vær velkommen, min søn“, og kyskede Abu Hassan paa panden; denne besvarede hans hilsen med stor ærefrygt og satte sig derpaa ned ved hans side. Ogsaa vi andre tog plads omkring den gamle høvding for at indtage et kort, landligt maaltid, bestaaende af fortræffelig kaffe, tørrede dadler og bananer samt noget bygbrød. Det var tilfældigt at se den patriarkalske værdighed, som den gamle nød blandt sine omgivelser. Et vind var det samme som en befaling. Kvinderne, som boede i et eget telt, saa vi ikke stort til; derimod havde vi anledning til at betragte en skare muntre børn, som tumlede sig omkring vore heste, der græssede i nærheden. Se, der hængte en af dem sig fast i mantlen paa et af dyrene og den anden i halen, en tredje

havde faaet fat i en piff, og en fjerde søgte at holde dyret i ørene; og under alt dette stod hesten der taalmodig og lod børnene uhindret fortjætte sin dristige leg uden at træde paa dem eller søge at kaste dem af.

Efter en kort hvil brød vi atter op for at opspore løberne og om mulig finde deres bolig, saa vi baade kunde faa fat i de gamle og ungerne. Blandt vore ledsagere var en ung, forvoven negergut, som allerede oftere havde været med paa saadanne jagtture; han forsikrede høit og dyrt, at han ikke vilde gibe sig, før han havde frarøbet løvinden dens unger, og det var ogsaa ham, der tilslut lig en hund fik opsnuset løbernes opholdssted.

Efter omtrent tre timers ridt kom vi til en del ruiner, som skulde være levningsmerker af en romersk by eller snarere befæstet leirplads. Gamle mure og sønderbrudte søiler ragede frem af sandet. Her mente negeren at løberne havde sin hule, og vi stillede os derfor omkring stedet paa den gunstigste side, saaledes, at afstanden mellem de enkelte ryttere var omtrent 300 skridt.

Vænge hverken saa eller hørte vi noget til løberne, hvorfor Abu Hassan befalede negrene, at de skulde se nøje efter imellem ruinerne og i klippeløsterne, om de ikke kunde opdage noget. Den neger, som jeg tidligere har omtalt, var anfører og opdagede snart en hulning, hvor dyrene havde sin bolig. Da han ikke kunde se noget til de gamle løber, trøb han rask ned for at lede efter ungerne og var saa heldig snart efter at kunne vende tilbage med to løvunger. Hurtig ilede han med sit bytte hen til os, besteg en kamel og raabte med høi stemme til de andre negre, at de skulde skynde sig at komme bort fra løbehulen.

Neppe var dette skeet, før vi fik øie paa to sjelden skønne gazeller, som i fuldt løb kom styrkende henover sletten, forfulgte af en mægtig løve. Gazellerne sprang i en vid kreds henimod det sted, hvor vi holdt, som om de, trods sin medfødt menneskeskyhed, i sin nød vilde søge beskyttelse hos os. Dyrene var neppe komne indenfor vor linje, før ogsaa løven saaes styrkende efter under vild brølen. Vore heste skjælvede og snøftede, angstten holdt dem lammede til stedet. Nærmere og nærmere kom løven, piffende halen mod sine sider, og lige henimod det sted, hvor Abdullah havde sin post.

Denne gjorde for at undgaa, at løven skulde styrte lige paa os, en svingning, saa han kom til at staa tæt bag en mur, som hævede sig nogle faa fod over marken. Løven bemærkede dette og gjorde en tilsvarende bevægelse, lagde sig derpaa ned i sandet og nærmede sig muren, knurrende og langsomt, men færdig til sprang.

Nu var det øieblik kommet, da Abdallah enten maatte ramme løven dødelig eller vilde staa i fare for at blive sønderreven. Han slyngede sit kastespyd imod den; men istedenfor at træffe den i hjertet, streifede spydet blot løvens side, da dyret i det samme havde bøjet sig sammen for at vove spranget mod sin fiende. Næste øieblik udførte den ogsaa dette sprang med saadan kraft og behændighed, at den ikke alene naaede over muren, men ogsaa fik fæstet sine tænder og klør i Abdallahs hest. Men rytteren bevarede den største aandsnærværelse; thi medens hans hest steilede i smerte og fortvivelse, sendte han løven en pistolkugle med saadan sikkerhed, at den gjennemboede den nedre del af tungen og gik ud gjennem baghovedet. Dog, medens løven blødende veltede sig omkring paa marken, bragte en pludselig steilen af den forstrækkede hest Abdallah til selv at styrte til jorden.

Jeg selv var mod min vilje en uvirtssom tilskuer til denne og de følgende scener. Jeg havde haft min plads til venstre for Abdallah omtrent to hundrede skridt fra ham. Da løven nærmede sig, vilde jeg skyndsomt ile ham til hjælp og satte i den hensigt sporene i min hest; men i farten havde jeg overseet nogle stenruiner paa min vei, og da jeg i sidste øieblik skulde vige min hest undaf, var jeg ikke behændig nok og blev, før jeg vidste ord af det, kastet saa voldsomt ned bag et søilestykke, at jeg det næste kvarters tid ikke var istand til at reise mig op, men samtidigt desto bedre kunde betragte den spændende scene.

Det hele stod blot paa nogle faa minutter. Imidlertid nærmede sig ogsaa løvinden, som havde ledsaget sin mage paa rov. Enten det nu var, at den var langt mere robbegjærlig, eller den havde hørt skriget af sine unger, som negeren allerede havde oppe hos sig paa kamelen — saa overgik dens anæreb baade i raseri og voldsomhed langt løvens. Den laagde sig ikke først ned paa jorden, saaledes som dyr af katte-

legten ellers har for sit, for at gjøre sig færdig til sprang; men styrtede i samme øieblik, som dens mage laa paa marken i sine sidste trækninger, med et uhyre sprang over muren.

Abdallah vilde denne gang sikkerlig været fortabt, hvis ikke nu alle var ilede ham til hjælp; thi ellers vilde hans liv have været afhængigt af et eneste usikkert pistolstød.

Nærmest bag ham var den neger, som havde røbet ungerne. Fra sin kamel kunde han let overse hele faren, og derfor drev han nu sit dyr frem for at ile sin herres ven til hjælp. Vaaben havde han vistnok ikke; men han mente, at den sikreste maade at faa løven bort paa, var at prisgive en af dens unger, i hvilket tilfælde den vilde tage den og bære den tilbage til sin hule. Men i samme øieblik, som han kom ridende for at udføre dette, kom ogsaa Abu Hassan og hans bror Ibrahim tilstede, og noget længere borte ogsaa de to beduiner, fulgte af endnu to til.

Det hele dannede et storartet stuespil. Løven veltede sig blødende paa jorden; omtrent ligeoverfor den kom løvinden, sættende for at sønderrive Abdallah, som affyrede sin pistol mod den. Paa afstand affyrede en af beduinerne sit gevær, og den modige neger var i begreb med at kaste en af ungerne ned. Ibrahim vilde skyde, men hans hest var bleven sty, og han kunde ikke hindre, at den styrtede til siden. Abu Hassan var den, som bedst bevarede sin fatning; med fast haand holdt han hestens tøjler og svang sin lansse mod dyret for at tilspise det et dødeligt saar i tilfælde af, at Abdallahs pistol og beduinens gevær forfeilede sin virkning. Og saa gik det ogsaa. Abdallahs ellers saa sikre haand stød denne gang feil og saarede blot det rasende dyrs underkæbe. Ikke bedre gik det beduinen, hvis kugle kun streifede løvindens ryg. Men i samme øieblik slyngede Abu Hassan sit spyd saa kraftigt mod den nedre del af dens hals, at svidsen gjennemboede hjertet: Løvinden styrtede død ned lige foran Abdallah, og ned siden af den hørtes den pibende lyd fra dens ene unge, som negeren under kampen havde kastet ned.

Saaledes endte denne kamp, hvorunder Abu Hassan ved sin aandsnærværelse og ridderlige optræden reddede sin ven Abdallahs liv.

En hundehistorie.

Daa et hertugslot i Skotland fandtes en hund, som alle var uhyre glade i, men som desværre af den grund ofte fik lov til at gjøre, næsten hvad den vilde, uden at faa sin fortjente straf; ja det hændte endog, at den havde været borte og røvet i saueskotten og alligevel slap fri. Dog, tilsidst var det ude med hertugens taalmodighed, og han befalede en dag vred, at hunden skulde dræbes.

Men straks forvandt hunden, som om den havde forstaaet, hvad der var bleven sagt, og lod sig ikke mere se.

Do aar senere kom hertugen til Flandern og maatte her paa reisen gennem en stor skov søge ly for natten i et lidet vertshus midt inde i skoven. Hvor forundret blev han da ikke ved efter endt aftensmaaltid at se sin engang saa kjære hund, som han havde dømt til døden, komme ind i kammeret. Stor var glæden paa begge sider.

Hunden vilde siden om aftenen ikke forlade sin fordums herre, og alle de forsøg, som husets eiere gjorde for at faa den ud, var forgjeves. Da hertugen vilde til at lægge sig, blev hunden urolig, hylede, skræbede i gulvet, lagde sine forben op paa hertugens skuldre og saa med sine kloge øine ind i hans ansigt. Imidlertid gif tjeneren ud for at lægge sig i et kammer som blev anvist ham i en liden sidebygning.

Da saa hertugen for alvor begyndte at klæde af sig, modsatte hunden sig det paa det

heftigste, greb med sine tænder fat i hans frak og forsøgte at stanse ham i aflæbningen. Dette gjorde saa meget mere indtryk paa hertugen, som hunden blev rolig, straks han holdt inde, og derfor gif han hen og satte sig i en lænestol istedenfor at lægge sig i sengen.

Han havde vel fiddet og sovet i stolen et par timer, da han vaagne ved, at hunden begyndte at knurre; da han fik øinene op, saa han til sin skræk, at sengen langsomt sank ned gennem gulvet. Han sprang øieblikkelig op, men da holdt pludselig sengen op at synke mere. Imidlertid greb han sine pistoler og ventede paa, hvad der vilde komme. En stund efter syntes han at høre fodtrin udenfor, og der blev forsøgt paa at faa op døren, som dog var ordentlig stærkt indensfra.

Nu affyrede hertugen et skud og raabte alt, hvad han kunde, paa sin tjener. Efter dennes komme gjennemsøgte begge, lebsagede af hunden, huset og udhuset; men ikke et menneske var at se eller finde, og de blev stadig mere og mere overtydede om, at de var komne til en røver- og morderhule, hvorfra Gud havde reddet dem ved den kloge og tro hunds hjælp. Denne blev naturligvis taget med hjem til slottet, hvor den fik fuld tilgivelse for sine fordums forseelser.

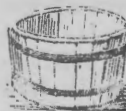
Oplæsning paa billedgaaden i nr. 9:

Aarene gaar hurtigere for en voksen, end en formoder i barndommens tid.

Billedgaade

t

t

rne